Ч. 39 Неділя 19 лютого (3 марця) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостве на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Письмо ґр. Льва Толстого до царя Николая II.

Від довшого вже часу подають собі в Петербурзі з рук до рук „отверте письмо“, що есть відповідию на звістну відповідь царя Николая II дану депутациї земства тверскої ґубернії. Загально говорять, що се отверте письмо вписав звістний російский писатель ґр. Лев Толстой. N. fr. Presse одержала один примірник того отвертого письма і оголосила зміст его, котрий есть слідуючий:

„Ви дали свое заявлене і оно облетіло цілу Росию, цілий цивілізований сьвіт. Доси вас ніхто не знав; від оногди же стали Ви означеною величиною, котрої не щадять „пусті мрії“. Не знаемо, чи понимаете то положене, яке витворило Ваше заявлене, але думаемо, що Ви занадто відчужили ся від дійстного житя, і не можете поняти того положеня. В першім ряді есть фактом, що Ви зле поінформовані о тих змаганях, против котрих Ви промавляли. Ані в однім земстві не підніс ся хоч би лиш один голос проти самодержавія і ніякий член земства не порушив такого питаня. Найліберальнійші земства просили лиш о сполучене ся царя з народом, о приступ земств до престола, о свободу праси, та о скасоване адміністративної самоволі, словом, они просили лиш о знищене бюрократичної перегороди, яка відділяе царя від свого народу. То суть змаганя земств, котрі Ви, недосьвідний чоловік, безпосередно по вступленю на престол назвали „пустими мріями“.

Для просьвічених людий російскої суспільности ясно, хто Вас спонукав до такого нерозважного кроку. Представителі тої бюрократично-двірскої перегороди обманули Вас і застрашили, а з ей самодержавіем не згодить ся ніколи ніякий Росиянин. А на той слабий голос, який підняли репрезентанти земств против бюрократично-поліцийного гнету, відповіли Ви своїм звістним заявленем. В непотрібній обороні самодержавія, котрого не думае нарушувати ніяке земство, поступили Ви так далеко, що в самій участи земств у внутрішній адміністрациї видите небезпечність для самодержавія. Такий погляд супротивляе ся навіть тому становиску, яке займали земства за Вашого батька, за котрого земства були конечними орґанами внутрішної управи, а Ваш неудачний вислів не есть похибкою друкарскою або недоглядом редакцийним, лиш цілою політичною системою. Суспільність понимае дуже добре, що з Вас дня 29 січня не говорило то ідеальне самодержавіе, котрого двигателем Ви себе уважаете, лиш що Вашими устами говорила бюрократия, котра зорко стереже своеї всемогучости. Тій бюрократиї, почавши від комітету міністрів аж до урядника (жандарма поліцийного, *Ред.)*, есть дуже ненавистне всяке розширене суспільвої самодіяльности, хоч би навіть на основі істнуючого порядку державного. Она здержуе самодержавного монарха від всякої едности з репрезентантами народу, а царі видять тих репрезентантів лиш при особливих нагодах.

Ваша промова дала недавно доказ, що всякі заходи репрезентантів суспільности і станів, щоби звернути увагу корони на вопіючу нужду на российскій земли, остро відкинено. Российска інтеліґенция працюе неутомимо над тим, щоби знайти розвязку важного питаня житя народного, того житя, котре мимо великої пори освободженя есть все ще жерелом біди і нужди. І ото, замість заповісти еру права, законности і свободи праси, що суть основами всякого житя державного, пригадали ви репрезентантам міст, що сподівали ся від вас помочи, свою всемогучість і тим зазначили знову, що цар відчужуе ся від свого народу. Вірте, що Ваша промова пригнобила дуже навіть добре мислячих в державі. День 29 січня розвіяв той блеск, який многі з Росиян добачували у Вашім молодім незнанім лици. Ви самі підкопали свою популярність. Але то не розходить ся о Вашу особисту популярність. Коли самодержавіе уважае ся словом і ділом за одно з бюрократиею, коли оно мае істнувати з виключенем публичности, лиш при помочи публичности, то копае само собі гріб і мусить скорше чи пізнійше уступити жизненній силі суспільности. Ви самі своею промовою порушили справу, котра вже сама поставлена ясно і публично, може статись небезпечною для самодержавія. Ви визвали земства, а з ними всю російску суспільність і тепер не позістае Вам нічого, як лиш вибирати межи поступом а самодержавіем. Правда, що Ваша промова скріпила ревність тих, котрі в самодержавію видять средство до пригнетеня суспільної самодіяльности свободи праси і законности; Ви викликали радість тих, що готові служити кождому насильству не зважаючи на загальне добро, а котрі в самоволи видять побіду своїх інтересів; але цілу ту часть суспільности, що стремить до зовсім мирного поступу, Ви відтрутили від себе. А куди ж підуть ті сили, що невдоволені істнуючим порядком? По Вашій відповіди на скромні бажаня — чим же можна здержати молодіж на законній дорозі, та охоронити еї від згуби? Який же вплив буде мати ваша промова? Тріюмфуючих годі чей брати в рахубу — о їх ничтожносит

---

31)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских поліщуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Коли-б так Болівар був тверезий, то в нім було би настало підозріне, длячого той біснуватий лодкар ставить так високу ціну на маловажний заклад; але що він був вже добре собі підпив — а такого оружия як-раз було ему потреба — то він надумав ся якось инакше. Завернув очима та повів ними доокола, відтак гойкнув собі весело, кинувши старим соломяним капелюхом далеко в кут поза себе, і крикнув на все горло:

— Гурра хлопці.... знаменитий різак.... Болівар покаже вам, як то лізе ся у „відкладаний сир з заходу“. Гей, га!... хто заложить ся о більше?

Тепер зробив ся страшенний неспокій, всі пхали ся та кричали, один голоснійше від другого, а Болівар з добутим ножем та завернеными в чорнім лици білими очима і з вишкіреними, білими як із слоновини зубами, став фантастично шаленими підскоками витанцьовувати Джім Кро [1]) та ще й прошибаючим голосом присьпівував собі співанку:

Гуляйте лиш ніґґри, так, як я гуляю,
Та добре зважайте, що я вам співаю —
Співанку вам зложу про Біля та Джо [2])
По слові послідні.заскачу Джім Кро!

А витягаючи послідне слово таким голосом, що аж уши боліли, танцював серед оплесків товаришів, що его були обступили, улюблений свій муриньский танець з незвичайною силою, а при тім ще й бив собі до такту що раз скорше то запятками то пальцями.

— Грім же би вас тріс, та стуліть же раз ваші роти! — відозвав ся тепер Петро, скочивши ще раз поміж них і вхопив мурина за плечі та старав ся успокоїти его; — Тройця сьвята — а Петро лиш тогди так кляв ся, коли его вже на правду злість брала — та-ж то можна таки на правду сказити ся. Чи хочете, щоби нам люди з сусідства як ті чорти влізли на карк?

„Був собі раз ніґґер“ — виспівував Болівар і мимо того, що Петро пер ним в долину, підскакував що раз то знову як та яка пружина в гору:

Був собі раз ніґґер, чоловік великий,
Мав штани він жовті, жовті й черевики,
Капелюх бувало носив оттак о,
По послідні слові гуляв все Джім Кро!

Гурра го!

— Славно.... славно!... — кричала громада — Петро нехай також танцюе.... крикніть Петрови гурра!

— Цитьте прокляті пяюги... цитьте кажу вам — сварив їх Петро і робив ще може більше крику, як они; але Ілїнайсець звернув товаришів на давнійшу гадку.

— Давайте сир сюди! — крикнув він — давайте сир.... Болівар повитае его по хіньски.... принесіть кружок сира!

Зараз кинуло ся кількох і принесли так званий „західний сир резервовий“, котрого виробляють дуже богато в північних державах, особливо в Огайо і Пенсильванії та сплавляють на полудне. Суть то великі кружки сира, може на дві стопи в поперек, а грубі на чотири або пять цалів; сир той мае зверха звичайно темножовту шкірку і есть дуже елястичний. Треба дуже великої сили, щоби так ударити в той сир, аби шкірка по середині пукла, бо звичайно подае ся она під ударом так як елястична ґума. Але Болівар показував ту штуку вже кілька разів та й тепер був досить певний, що она ему удасть ся. Мурини відзначають ся взагалі тим, що мають дуже тверді голови, так, що они можуть витримати навіть удари

---

[1]) Так пазивае ся муриньский танець (Jim Croco).

[2]) Джо (Joe-) Йосиф.

і безсильности переконаєте ся незадовго. А сили, що чують ся глубоко оскорблені Вашою промовою, возьмуть ся з подвійною ревностию до борби за свободу і право; для других будуть добрими всякі средства до поборованя ненавиcтного порядку. Ви самі викликали борбу, котра не довго дасть на себе чекати.

З руских товариств.

В Рогатинї в сали ради повітової відбули ся загальні збори діяльної філії „Просьвіти". Хоч була велика метелиця, прибуло 25 селян, 12 сьвященьків і 5 пань.

По вступній промові о. І. Макогоньского, відчитав секретар о. Яворский справоздане з діяльности виділу за рік 1894-тий. Виділ філії заняв ся зорґанізованєм товариства під назвою „Народний Дім" в Рогатинї. Заопікував ся шкільною молодежею сільскою, вказуючи родичам добру станцию і добрий дозір. Тої опіки дізнали доси три хлопцї: з Липиці горішної, з Демянова і з Данильча. Виділ філії заложив нові читальнї у Вербилівцях, Жовчові, Сернках середних і в Дібрнові; виєднав при помочи головного виділу „Просьвіти" для своїх членів опуст в цїні на декотрі роди насіня у „Народної Торговлї". На внесене виділу філії видав виділ головний книжочку за грудень „Народний катихизм". Виділ філії одержав на своє прошенє підпомогу в квоті 25 зр. з ради повітової. Взяв участь в похоронах бл. п. Марк. Шашкевича і устроїв богослуженє в церкві рогатиньскій, а в осени вислав був двох селян на похорони голови „Просьвіти" пок. Омеляна Огоновского, з вінцем на его домовину, а також урядив богослуженє заупокійне в церкві рогатиньскій.

В дискусиї забирали голос: селянин з Залужа, Ант. Воробець, котрий сказав, що виділ мало робив. На то відповів єму о. Маркевич, що виділ робив, що міг, але самі селяни за мало занимали ся своїми власними справами. Якби по селах заложили самі селяни читальнї, то філія посилала би там своїх людий з відчитами, радила би, а так нема до кого удати ся. От — як сказав о. Ковальский — філія Просьвіти прислала до Явча статути читальні, а тимчасом годі в селї найти і 10 членів охочих та письменних. — О. Пеленьский радив, щоби самі сьвітлїйші селяни більше заняли ся ширенєм читалень та просьвітою; минувший рік через поместь в повіті не був пригідний до більшої роботи. По замкненю дискусиї дано виділови абсолюторию, а до нового виділу вибрано: о. дек. І. Макогоньского, о. Ст. Городецкого, о. І. Маркевича, о. Яворского, о. Льва Залужного, о. Д. Розлуцкого, о. А. Пеленьского, а на заступників о. І. Дидика, Ант. Воробця і К. Скотара.

По виборі наступив відчит о. Пеленьского о новім катастрі, котрий дуже заінтересував всїх, особливо селян, котрі при кінци щиро подякували за сю працю.

При внесенях о. І. Яворский вказав на многі хиби по наших крамницях і висказав потребу, щоби „Народна Торговля" постарала ся о відділ товарів таньших та й всїх таких річий, що потрібні по селах, бо лише в той спосіб може обминути конкуренцию; також підніс, щоби „Народна Торговля" держала для крамниць нафту бочками. — О. Гавр. Боднар з Свистільник радив виділови філії заложити шкілку овочеву. О. Городецкий зголосив свою охоту відступити кавалок огорода на сю цїль, а о. Маркевич підняв ся вести тоту шкілку. Ч. Ант. Воробець вніс, щоби на шкілку овочеву просити о субвенцию 100 зр. від ради повітової. — О. Ст. Городецкий вніс, щоби виділ філії прибрав собі зпоза себе членів до комітету читальняного, котрий би заняв ся орґанізованєм нових читалень та піддержанєм істнуючих добрими викладами, і вказав, що в Залужи єсть знаток ветеринариї, Юрко Цап, котрий своїми радами охочо буде по читальнях служити. — Дальше о. Городецкий промавляв за піддержанєм початкової бурси в Рогатинї. О. Нижанковский представив трудности, які стоять на перешкодї бурсї. О. Яворский казав, що добрі крамниці при читальнях могли би своїми датками піддержати бурсу і не одно добре дїло.

По замкненю зборів філії „Просьвіти", отворив о. І. Макогоньский перші збори товариства „Народний Дім" в Рогатинї. Вибраний головою збору о. І. Макогоньский припоручив о. І. Яворскому відчитати і пояснити статут товариства. Цїлею товариства єсть розбудженє житя товариского між Русинами всїх станів, а через то піднесенє духа народного, як також моральне і материяльне підпомаганє рускої молодежи. Средствами до тої цїли єуть: закупно або вибудованє власного дому товариства; удержуванє читальнї, бібліотеки і музея товариства; уряджуванє публичних відчитів, музикально-декламацийних вечерків, плеканє музики і сьпіву; видаванє творів літературних і наукових. Для придбаня материяльних средств приймає товариство датки членів, добровільні дари, спадщини і записи, також взиває до складок. Членом дійстним стає кожда особа рускої народности, принята радою товариства. Члени дійстні платять річно 1 зр. до каси товариства. Рада товариства складає ся з 7 членів і 3 заступників.

До ради товариства вибрано: о. І. Макогоньского, о. Вол. Чировского, о. Ст. Городецкого, о. Гавр. Боднара, о. Вол. Филиповского, о. Єрон. Кмицикевича і о. І. Яворского, а на заступників: о. Дудика, о. Залужного і п. Івана Терлецкого. Рада вибрала о. І. Макогоньского головою, а Вол. Чировского заступником голови, о. Кмицикевича секретарем, о. Городецкого касиєром, а о. Филиповского контрольором.

Виділ приняв до відомости, що на цїль товариства уже зібрано 34 зр. 70 кр. і вложено до щадниці „Народної Торговлї". Рада рішила оголосити відозву до всїх Русинів в повіті і поза повітом з прошенєм о приступленє до товариства або о підпомаганє добровільними датками. Всї добровільні датки рішено оголошувати в часописях руских.

Перегляд політичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів вела ся дальше дебата над законом карним. Перед тим ще подав президент до відомости Палаті, що Є. Вел. Цїсар приняв депутацию послів, котра зложила Монарсї кондоленцию з причини смерти бл. п. Архікн. Альбрехта. Палата ухвалила відтак дальші параґрафи закона карного аж до §. 113 включно. — Зачувати, що в понедїлок розпічнесь дебата над реформою податковою.

Фракциї угорскої скрайної лївиці під проводом Єтвеша і Юста получили ся разом і ухвалили не лучити ся з фракциєю Польонього і Уґрона

Цїсар Вільгельм вернувши з Відня поїхав просто з двірця до канцлера і конферував з ним цїлу годину. — Зачувати, що чотири найбільші панцирні кораблї нїмецкі загостять з кінцем цьвітня до австрийских портів а відтак поїдуть з австрийскою ескадрою на торжество отвореня північно-всхідного каналу.

своїх як сталь твердих палок воєнних, від котрих білому чоловікови голова би зараз розскочила ся, як шкаралупа з яйця. Африканцї, коли борють ся, намагають чолом майже більше, як кулаками, та старають ся схопити свого противника і власною головою прибити его до землї. Два мурини, коли бють ся, то штуркають один другого головами так як коли-б два барани, а білого лиш з того, що він на них дивить ся, болить вже голова. Але Ілінайсець, що не терпів мурина, придумав для него зовсім щось иншого і змавляв ся тепер шептаючи борзенько з двома другими.

Тимчасом один молодий хлопак поставив сир боком на якусь під стїну поставлену бочку з цукру, а Болівар, що тимчасом все ще цїдив з фляшки, підскочив ще кілька разів, заложив ніж, котрий вже наперед уважав за свій, за пояс, вхопив відтак сир своїми жиластими руками, потягнув голову, о скілько міг взад — і вдарив чолом з такою силою в сир, що шкіра на нїм пукла, а его кострубате волосє влїзло в середну, мягку масу.

Грімкий оклик радости був знаком, що Африканець виграв заклад і він підніс тепер сир до гори та з глумливим усьміхом кинув ним викрикуючи під ноги.

— От вам.... ви букра — відозвав ся він — возьміть собі свою вурду.... таку лемішку пробе Болівар і носом.

— Та бо то таки справдешна вурда — відозвав ся малий гозиєр, висуваючись з поміж других наперед — ану-ко, спробуй ти, коминяре, такої штуки з правдивим індияньским сиром, чи удасть ся!

— Що? — крикнув Ілінайсець — не удасть ся?... Болівари мало би не удати ся?... Ви нужденні панчішники хочете ще чваниги ся, що у вашім деревлянім краю єсть щось особлившого, га?... Давайте сюда індияньский сир.... ось пять долярів за одного.... принесїть самий найтвердший, який лиш де єсть, та закладайтесь відтак, о що хочете, а я стою при своїм, що Болїварів таран так само легко розібє его, як би то була ню-йоркска коробка від дамских капелюхів. Гурра Болівар, правда, ми оба покажемо то отсїй голоті?

Гурра! — повторив Болівар і собі, а очи ставали вже єму як баньки — гурра... ану-ко принесїть ваш проклятий гозиєрский сир... давайте его сюда, кажу.... от тут єсть дитина, що его розібє та зробить в нїм діру аж наскрізь цїлого сьвіта.... де-ж той гозиєрский сир?

— Ось він, серденько! — відозвав ся малий чоловічок з Індияни, що приніс новий сир та положив его на якусь паку коло стїни — ну, пр буй же, коли его розібєш, то нехай з мене буде дечмен [3]).

Гей га.... Болівар вже іде — крикнув мурин і хотів вже як баран кинути ся на сир, але в тій хвили здержав его Корнї і відозвав ся:

— Зажди, мій голубчику.... той сир купив я за дорогі гроші, то й не хотів би, щоби ти лишив в нїм на памятку свою вовну та щоби она відтак залазила менї між зуби.... бо що ти его розібєш, то річ певна. Зажди-ж, нехай я вкрию его насамперед ручником, а відтак пхай вже в него свою голову.

Накрийте его яким ручником! — кричав мурин, підчас коли другі обступили его та стали ся відвернути его увагу. Корнї тимчасом здоймив сир борзенько, а на его місце поставив мале точило зовсім такого самого обєму та прикрив широким ручником — закрийте ж ручником, коли не хочете африканьскої вовни.

— Але він не сьмє брати его й в руки! — крикнув малий гозиєр — який він розумний, він стисне его з боків, а сир мусить вже пукнути на середині.

— Гогого — став викрикувати мурин і зареготав ся на все горло — гогого.... могo тата син вже вам покаже, як то надпочинає ся західний сир...' розступіть ся букра, зробіть місце!

До любки в недїлю я все загощаю,
Приношу перкало та кави і чаю;
А любку цїлую в уста отгак о
Коли-ж поцїлую, заскачу Джім Кро.

Гурра за стару Верджінїю! — крикнув Болівар та стягнувши лїктї взад і нахиливши голову наперед, замкнув очи, підскочив в гору а відтак з страшенною силою вдарив головою об закритий камінь. Всї параз замовкли і чекали, що стане ся.

Удар був так сильний, що й віл був би від него повалив ся; та й Болівар повалив ся, як би в него вдарила куля з армати і упав горілиць на землю, де й полежав кілька хвиль, як неживий. Але голосний крик ватаги привів его трохи до памяти; він підніс ся поволи і вразу не міг того добре поняти, з кого то так всї сьміють ся, що аж за боки беруть ся, і що властиво стало ся з ним самим. Але в голові єму крутило ся і гуділо, бо він обіруч зловив ся за виски і на хвилю замкнув очи. Коли-ж він відтак знову отворив очи, глянув на стоячe все ще під стїною точило, з котрого від удару

[3]) Дечмен (Dutchman) = Голяндець.

З Риму доносять до Pol. Corr., що перебуваючі там кардинал Шенборн і берненьский епіскоп Бавер вручать Папі меморандум в імени цілого епіскопату австрийского в справі т. зв. християньского социялізму.

Новинки.

Львів дня 2 марця 1895

— **Именоване.** Є. Вел. Цісар именував маючого титул звичайного професора університету, приватного доцента і адвоката краевого дра Ернеста Тілля, надзвичайним професором австрийского права цивільного на львівскім університеті, полишаючи ему титул звичайного професора університету.

— **Нові стациі телеґрафічні.** З днем 10 с. м. будуть отворені в Холоеві (пов. каменецкого), в Підгайчиках коло Львова (пов. перемишляньского) і в Лопушанці Хоминії, під назвою Лопушанка млини (повіта старомісского) — при істнуючих там же ц. к. урядах почтових стациі телеґрафічні з обмеженою службою дневною.

— **В Станіславові** дня 28 лютого почав урядувати „Банк звязковий, стоваришене зареєстроване з ограниченою порукою.“ На інтенцию успішного і хосенного розвою сего товариства відправив Впреоп. о. митрат Фацієвич о 9 ій годині службу Божу. До дальшого заряджeня просить ся Вп. Землякiв відносити ся в справах сего банку до адвоката дра Мандичевского, яко начального директора.

— **До дому божевільних** в Деблїнгу під Віднем відвезено, як доносять з Будапешту до польских ґазет ґр. Дуніна Борковского. Замкнене его в тім заведеню наступило на жадане его матери. Недужий жив в Будапешті дуже гучно, робив величезні довги а навіть попав в конфлікт з поліцией.

— **Палія,** Николу Макуховского з Рясни польской, що пустив кількадесять хат в своїм селї з димом, засудив трибунал судейский на підставі вердикту судиїв присяжних по триднeвій розправі на 12 літ тяжкої вязниці. Макуховский, як вже звістно, удавав божевільного і его треба було аж вислати на клініку до Кракова, щоби там лікарі переконали ся, чи він дійстно божевільний, чи лиш удае такого. Там аж відучили его удаваня при помочи електрики. Єго електризовано два рази, а тогди він запитав дозорця, чи так ще довго будуть его електризувати. Дозорець сказав ему тогди, що будуть его ще через цілий місяць електризувати що дня. Макуховский тогди аж признав ся, що удае божевільного і постановив признати ся перед судом до свого злочину.

— **Сніги.** Велика метелиця снїгова настала на Буковинї. На зелізницях Чернівцї, Новоселиця, Гадікфальва і Радівцї здержано рух поїздів. В західній Швайцариі упали величезні снїги; з Женеви не міг виїхати поїзд зелізничий до Франциі а в Монтре поломили ся від снїгу стовпи і дроти телеґрафічні.

— **Мати чорногорского князя.** Сими днями померла мати чорногорского князя Николая, воєводиня Стана Мирков. Історія еі житя дуже интересна. Стана Маринович родила ся в Баижи, біднім сільци, яких повно в Чорногорі. В молодих лїтах не мала она нї часу нї нагоди познакомити ся з азбукою. Дуже вчасно віддала ся за Мирка Петровича Негоша, котрий, як впрочім всї з давна поселені мешканцї гір, був свояком владики Петра Негоша. Молоде подруже мусїло тяжко працювати, бо обое були бідні. Муж займав ся торговлею худоби, котру доставляв до Котара, між тим як жінка мусїла носити на плечах дерево і продавала его в тім самім містї. Пятнацять лїт тягнуло ся таке незавидне жите і в тім часї уродило ся у Негошів двое дїтий. Одним з них есть Николай, нинїшний князь Чорногори і Гордан, молодший его брат, що помер в молодім вїцї. По смерти послїдного владики, Петра Негоша, вибрано князем Чорногори Іека, звістного під именем Данила І. Данило І був стриечним братом Мирка Петровича, отже сей приблизив ся тепер до двора, покинув торговлю і по смерти брата, коли син, Николай, став чорногорским князем, Мирко посвятив ся цїлком войсковому званю. Родичі молодого князя переселили ся до конаку і Мирко Петрович одержав титул воєводи, на котрий численними своіми походами против Турків вповнї заслужив. Стана Мирков пережила свого мужа о много лїт. Нарід окружав стару воєводиню великою почестю, а князь любив еі дуже. Воєводиня померла в 80-ім році житя; она ускладала малий маєток, вартости 300.000 зр. франків і записала его синови.

— **Самосуд.** В Пикуличах під Перемишлем економ тамошного посесора, Жеґоцкий корчував на поли корчі і хотів притім зрубати вербу, що росте на межи поля посесора і Івана Гринишина, властителя млина в тім селї. Гринишин уважав ту вербу за свою, отже розлютив ся на економа і стрілив до него з револьверу. Економ мав на собі грубу одежу і куля застрягла тілько легко в тіло. Зраненого економа відвезли до шпиталю в Перемишли, а Гринишин сам зголосив ся до суду.

— **Штучні карли.** Велику сензацию викликало в Чехії відкрите поганої торговлї дїтьми. Именно, як доносять з Пардубиць, увязнено там на дворци якогось Івана Прохаску з Жіжкова коло Праги, котрий в слїдстві признав ся, що займае ся вже від довшого часу доставою малих дїтий для фірми Мінстер в Гольштинї, котра доставлені її дїти заміняе якоюсь методою відживлюваня на лїлипутів (карлів), а відтак обвозить по сьвітї. Фірма платить за таку дитину 200 зр., а если дитина пожие два роки, то платить родичам ще 200 зр. Прохаска додав, що мае ще дома одну дитину, куплену для сеї фірми, та що за кожду дістае яко посередник по 50 зр.

— **Померли:** У Львові, Ґустав Генрих Шнайдер, звістний властитель загально знаної перворядної каварнї, в 64-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 2 марта. Кн. Лабанов мае нинї вручити Є. Вел. Цісареви письмо відкликуюче его з дотеперішної посади.

Берлин 2 марта. Зачувати, що рада звязкова згодить ся на поворот Єзуітів.

Льондон 2 марта. В Ґлеcґо згорів королївский театр; шкоду обчисляють на 40.000 фунтів штерлїнґів.

— **Конкурс.** Щоби розбудити живійший рух номіж нашими письменниками, часопись „Зоря“ розписуе конкурс на оповіданя, новелї, розправи научні і т. и. Кожда праця мае складатись менче-більше з 2000 вершів друку. До оцїнки праць буде визначена окрема комисия. Праця, узнана за першу, одержить премію 75 зр., друга 50 зр., третя 25 зр. Ті працї будуть по черзї друковані в „Зорі“; кромі сего редакция застерігае собі право друкованя всїх тих праць з поміж надісланих, котрі будуть для „Зорі“ відповідні. Речинець до надсиланя творів назначае ся до 15. н. ст. марта 1895 р. Пізнїйше прислані твори не можуть уважати ся конкурсовими, хоч можуть бути друковані. Твори треба посилати рекомендовано на адресу: Вп. Кость Паньківский, директор Інституту руского товариства педаґоґічного у Львові, при ул. Тетиньскій ч. 19. На кождій праці дае ся знак або число; те само пише ся і на замкненій коверті, в котрій містить ся імя, прізвище і адреса автора. Коли твори будуть приняті, коверту отворить ся; автори непринятих творів можуть собі відобрати свої працї, вказавши якусь адресу, під котрою мае ся твори звернути. Конкурс рішить ся в першій половинї цьвітня 1895 р. і результат оголосить ся в „Зорі“ і иньших часописях.

Редакция „Зорі“.

злетів був ручник і здивований та роздразнений споглядав по людех доокола. То визвало ще більший сьміх серед дикої голоти і зі всїх сторін роздав ся голосний реґіт.

Болївар, котрий побачив, що то так ему збитка зробили, а тепер ще і насьмівають ся, постояв через хвильку закусивши зуби, а очи ему аж засьвітили ся від злости і гнїву. Аж ось приступив до него Корнї та підоймаючи его на сьміх спитав, чи не думае він, що гонзерский сир був трохи за богато висушений на сонци. Аж тогди стало Болїварови ясно, хто то зробив ему такого збитка і заким тамтой ще подумав о якій небезпечности або й мав час від неї заслонити ся, кинув ся мурин, як та пантера серед пустинї леґом стріли на лодкаря і зловив его в одній хвили зубами за горло. Найблизше стоячі кинулись зараз відривати шаленого від его жертви. Але кріпко-ж, кріпко вхопив він его в свої руки, а коли їм удало ся наконець, увільнити Корнія, залив ся той кровю і повалив ся на руки своїх приятелів.

Мурин боронив ся тепер з завзятою лютостию против переважної сили противників і особливо старав ся витягнути ніж із за пояса, але розбишаки не допустили до того, они звалили его на землю та звязали ему руки й ноги; бо одна часть, особливо же приятелї Корнїя мали таки велику охоту зробити собі борзо справу та покарати его як стій, за то, що він накинув ся на білого.

Петро, що як лиш міг, так старав ся успокоїти пошалїлих а тепер побачив, що его власть тут вже нїчого не вдіє, пішов ще раз до Ґеорґіни та просив еї, щоби она втихомирила бучу, бо він за нїщо не ручить. Переїзджаючих ґалярів нема чого бояти ся — але то могли би бути також мисливі з тамтого боку, а вітер віе як-раз в ту сторону як Арканзас. Він ще й сказав їй, що Келї сам наказав ему, щоби він тепер, коли цїль їх бажань вже не далека, уважав дуже на то, щоби був спокій, та щоби уникати всякої небезпечности. Тепер нїхто иньший не в силї заимпонувати тій розбішеній товпі, як хиба лиш она сама.

А що буде тут з Марийкою? — спитала Ґеорґіна.

Бідне дївча сидїло скулене в кутику та не могло вже й плакати — тамтого пополудня хотїла она кілька разів вийти з хати, але Ґеорґіна все еї не пустила і або сама еї пильнувала, або местіцкий хлопець а також і Болївар не спускали еї з ока. Від нинїшного ранка она ще й не рушилась із свого місця і майже не зважала на то, що діє ся коло неї, ба ледви чи й знала.

— Посидить тут тимчасом сама — відповів той з близною і глянув гнївливо з під ока на нещасливу. — Ще лиш того треба, щоби й она стояла нам на перешкодї.

В сїй хвили далось почути як межи пяними лодкарями хтось страшно заревів. Ґеорґіна вхопила чим скорше на себе шаль, що лежав коло неї і зараз по тім станула поважно і з грізною поставою серед ватаги.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·[illegible]	[illegible]·28	11·11	7·51	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам.	6·58	9·32	10·40	11·3[illegible]		—
Черновець	6·51		10·51	3·37	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3·41	7·4[illegible]
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника львівского, він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідае Адам Кроховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.